

som har Lejlighed til at øve Nattejagt, holder paa den; det vil sikkert ogsaa blive Tilfældet her. Naturligvis gaar der en enkelt Gang et Dyr med i Løbet, men jeg synes egentlig ikke, at der er saa meget at sige dertil, thi ingen, som har boet eller haft Ejendom i Nærheden af en Skov, har kunnet undgaa i høj Grad at føle Ulemperne ved, at Dyrene gaar i Kornet hele Sommeren, thi det er i Virkeligheden Forholdet. Hvor Godsejeren ikke har indhegnet sin Vildtbane eller sit Skovareal, lider de omliggende Byer i høj Grad under denne Ulempe. Jeg har været Nabo til et saadant Areal og ved nøje, hvorledes Forholdet er, personlig har jeg derfor intet imod Nattejagt, selv om der en Gang imellem gaar et Dyr i Løbet. Hvis man vil værne om sin Vildtbestand, maa vedkommende sætte Hegn for at forhindre, at Dyrene gaar ud paa Naboernes Marker og tilbringer Natten dér. Det er, som sagt, et Spørgsmaal, der vil være forskellige Meninger om.

I § 28 forbydes det ligesom i den nu-gældende Lov at skyde ved kunstigt Lys, og det er vistnok meget rigtigt. Man hævder, at vor Vildtbestand er i stærk Aftagen; jeg er ikke vis paa, at det er rigtigt for Landvildtets Vedkommende, derimod er jeg aldeles overbevist om, at det er rigtigt for Fuglevildtets Vedkommende, det gælder navnlig Vildænderne. Den Reduktion af Ændernes Antal, som er sket ved Limfjorden i den Tid, jeg kan minde, er ganske forbavsende. En af Grundene til den meget store Reduktion af Vildændernes Antal er utvivlsomt Jagtmaaden. Saa længe man skyder paa Træk og kun paa Træk — og det var Jagtmaaden i gammel Tid, for 50 Aar siden —, betyder det egentlig intet med Hensyn til Reduktionen af Vildtbestanden. Jeg har altid haft den Opfattelse og har den endnu, at hvor Forholdet er det, at Vildtet skal gaa til Jægeren, er der ikke saa stor Fare, om der end naturligvis gaar et Dyr i Løbet en Gang imellem, men Forholdet bliver et helt andet, hvis Jægeren gaar til Vildtet, og det er det, han skal, hvis han skal have Udbytte af Jagten. Derfor ser jeg heller ikke saa skeptisk paa Tilladelsen til Nattejagt. Naar man indretter sig paa at gaa til Vildtet, som man har gjort med Hensyn til Jagt paa Vildænder, hvor man skyder fra Skydepram eller fra Kajak med Skydeskærm, betyder det noget med Hensyn til Reduktionen af Vildtet. Ved denne Jagt skjuler man sig i en ganske lille Kajak, der lige

kan bære en Mand, man har en Pude under Brystet og smaa Aarer, med hvilke man kan arbejde sig ganske smaat frem, indtil man kommer Vildtet paa nært Hold, saa skyder man, i Regelen med en stor Bøsse, Kaliber 10 eller 8, og skyder en halv Snes Ænder paa een Gang. Det gaar ganske vist ikke saa let nu, thi nu er Antallet reduceret, men det gjorde man til at begynde med i høj Grad. Man gik tæt ind paa de store Vildandeflokke, der var Flokke paa ca. 1000 Stykker. Naar man pløjede Markerne, fløj der uhyre Flokke, som laa paa Grundene, hen over Markerne, de gik paa Vingerne, og det kunde drøne ind over Landet. Men man ser ikke nu Flokke af den Størrelse, men kun Flokke paa en Snes Stykker. Man har sin Kikkert med i Kajaken, man kan fra Nibe se, at der ligger en Flok nede ved Øland, og paa Øland kan man se, at der ligger en Flok ved Sømærket derude. I Begyndelsen af Farten staar man op og stager saa hurtigt som muligt, men jo nærmere man kommer Flokken, des mere forsigtig skal man være, til Slutning skal man ned i Kajakken, og saa roer man sig frem, indtil man kommer paa nært Hold. Vil man gøre noget for i Virkeligheden at bringe Vildændernes Antal op igen, tror jeg, man skal forbyde at skyde fra Kajak med Skydeskærm, men jeg tror ikke, at Lovgivningsmagten vil gaa til saa ekstraordinært et Skridt.

Een Ting skulde man dog gøre, man skulde ophæve Fredningsbestemmelserne for Fuglekøjerne paa Fanø. Man skulde efter min Mening aldrig have givet Tilladelse til Opretelse af disse Fuglekøjer paa Fanø. Det første, der foreligger om dette Forhold, er et Andragende, der i 1886 blev indbragt her af Folketingsmanden for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Bluhme), om Tilladelse til, at man fredede Fuglekøjer. Men det var i Virkeligheden Morderhuler, man da oprettede og sanktionerede. Man henviste til, at Christian den Syvende i 1766 og 1789, tror jeg, havde givet en lignende Tilladelse for de vestslesvigske Øer Føhr og Amrum, men man gjorde det under en falsk Forudsætning. Man stillede det op, som om det var en Fredning, der tilsigtedes, men det var egentlig en Tilladelse til at fange Dyrene i Hundredvis. Her vil Rigsdagen vel ikke gaa saa radikalt frem; at man vil forbyde at skyde fra Kajakker og slette Slutningsbestemmelserne i § 20.

Det principielle Spørgsmaal angaaende Tilladelse til at sætte Gift for Ræve gaar man ligeledes imod, men jeg haaber, at